

ה"ט 60192/05/21 - ישראל תמיר, דניאל סונסינו נגד מרט קרבינסקי

בית משפט השלום בנתניה

ה"ט 60192-05-21 תמיר ואח' נ' קרבינסקי

לפני כבוד השופט אלי ברנד

מבקשים
1. ישראל תמיר
2. דניאל סונסינו

נגד
משיב
מרט קרבינסקי

ב"כ המבקשים: עו"ד טל מייק

החלטה

רקע והבקשה שלפני

לפני בקשת המבקש 2 (הגם שהבקשה מנוסחת מלכתחילה כמוגשת בשם שני המבקשים, התצהיר התומך בה כמו גם נוכחות המבקש 2 בלבד בדיון מלמדים כי היא המבקש ולא המבקש 1), על פי פקודת בזיון בית המשפט (להלן: "הפקודה").

המשיב נרשם לקורס סחר בשוק ההון שמנהלים המבקשים, לאחר פרק זמן היתה למשיב ביקורת ביחס לשיטת המסחר הנלמדת בקורס והמפורסמת על ידי המבקשים ובשלב מסוים הפסיק המבקש 2 את השתתפות המשיב בליווי שהוא מעניק בתשלום לבוגרי הקורס לאחר סיומו בנסיבות שלא נשאו חן בעיני המשיב - ככל הנראה עקב ביקורתו, ומאז מפרסם המשיב פרסומים והודעות שונים שלטענת המבקשים יש בהם משום איומים ופגיעה בהם ובבני משפחותיהם.

לאור האמור הגישו המבקשים בקשה לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת נגד המשיב (להלן: "הבקשה המקורית") אשר במסגרתה, על פי הסכמת הצדדים ומבלי לקבוע כל ממצא, ניתן ביום 1.6.21 צו הדדי למשך שישה חודשים האוסר על הצדדים: להטריד בכל דרך ובכל מקום; לאיים; לבלוש, לארוב, להתחקות אחר תנועות או מעשים; לפגוע בפרטיות בכל דרך אחרת; ליצור כל קשר בין במישרין בין בעקיפין בכל דרך ובכל מקום.

ביום 30.6.21 הוגשה הבקשה שלפני במסגרתה טען המבקש 2 כי המשיב הפר את הצו בכך שאיים עליו במסרון ששלח בקבוצת Whatsapp בשם "מאוכזבי סדנאות בשוק ההון" (להלן: "קבוצת הוואטסאפ") שזו לשונו - "כנראה הנוכל הקטן שלנו יחווה פגיעה בקרוב כמו שאמרתי לו" (בחתמת המסרון הופיעו 2 חייכים).

לאור הודעה זו עתר המבקש 2 לאכוף על המשיב את קיום הצו בהטלת עונש מאסר ולחילופין קנס בהתאם לפקודה ותוך חיובו בהוצאות לדוגמא ושכ"ט עו"ד ריאלי.

הוריתי על הגשת תשובה לבקשה ולהלן נוסח התשובה תחת הכותרת "תגובת המשיבה לבקשת המבקשים לצו עשה לפי פקודת בזיון ביהמ"ש" (לדאבוני, בשל חשיבותם להבנת התמונה השלמה וחריגות התנהלות המשיב שיש לה משמעות רלוונטית בעיני, מוצא אני לנכון לצטט את הדברים מילה במילה למרות לשון הביבים הגסה והנטיה הבסיסית שלא לתת פומבי לדברי בלע) -

1. אמא של המבקש דני סונסינו זונה.

עמוד 1

2. לא פניתי אליו בשם צורה ולכן לא הפרתי שום צו.

3. אז שיזדיין לי מהעניינים או שאתבע לו את הצורה."

זהו למעשה כל נוסח גוף התשובה, הא ותו לא.

גם במהלך דיון שהתקיים בבקשה במעמד הצדדים לא חזר בו המשיב מהתבטאויותיו בגנות המבקש 2 בלשון כה גסה ולהלן התייחסויותיו לאמירות אלה בעת הדיון, חלקן במענה לשאלות וחלקן בהתייחסות ספונטנית -

"... אני חושב שזה נכון. אני חושב שמה שכתבתי נכון. יש לי ראיות.

... אני כותב עליו מה שאני רוצה.

... הוא העז להזמין אותי לדיון ואני מעז לדבר אליו ככה.

... אני כתבתי את התשובה שלי אליו לא לביהמ"ש. כתבתי מה אני חושב עליו. זה מה שאני חושב עליו.

... האם כתוב בצו שאסור לי לכתוב עליו? אסור לי לכתוב עליו מה שאני חושב?

... אני רוצה לפגוע בו כמו שהוא פגע בי באותה יום הולדת שלי שהוא צרח עלי. אני זוכר את זה עדיין -

23.12.19. זו היתה פגיעה קשה מאוד (=המועד בו הפסיק המבקש 2 את השתתפות המשיב בליווי שלו -

א.ב.). כשמישהו פוגע בי אני זוכר את זה להרבה זמן. בגלל זה אני כואב."

לצד האמור, לווה הדיון בהתפרצויות חוזרות ונשנות של המשיב כל אימת ששמע דברים שלא היו לרוחו, וכך למשל בעת שהעיד המבקש 2 כי מתחרה עסקי אשר קיבץ את מיעוט המאוכזבים מבין בוגרי הקורס שהוא מלמד לקבוצת הוואטסאפ הצליח להכפיש את שמו ולפגוע במוניטין שלו התפרץ המשיב וצעק - "ואנחנו נמשיך ... אנחנו נמשיך להכפיש" (עמ' 7 שורות 18-24), וכאשר טען המבקש 2 בעדותו כי המשיב היה מתקשר אליו בלילות ומטרידו התפרץ המשיב וצעק - "מה, מה, מה, בן של זונה" (שם, שורה 34).

יוער כי זולת נוסחם נאמרו הדברים ואף חלק מן התשובות לשאלות שהפניתי אליו בצעקות ובסגנון משתלח שלא יכירו מקומו בשיח בין בני אדם, קל וחומר שלא בבית המשפט, ובשלב מסוים נאלצתי להבהיר למבקש כי אם ימשיך כך יוטלו עליו סנקציות רק מסיבה זו ולהזמין מאבטח לאולם (לצד מאבטח פרטי ששכר המבקש 2 עקב חששו מן המשיב אשר נכח במהלך כל הדיון).

אל תוכן המסרון אשר המבקש 2 טען כי יש בו משום הפרת הצו התייחס המשיב בהאי לישנא -

"אני לא הפרתי שום צו. הוא לא נמצא בקבוצה בשמו האמיתי. הוא מתחזה בקבוצה. הוא לא חלק

מהקבוצה. הוא לא אמר להיות בקבוצה. הוא מתחזה, זה לא נקרא שהוא נמצא שם. מבחינתי הוא לא

חלק מהקבוצה. לא ידעתי שהוא מתחזה בקבוצה. הוציאו אותו אחרי שהוא התחזה בשם "אסף לוי".

לשאלת ביהמ"ש האם אני חושב שכאשר כתבתי "הנוכל הקטן שלנו יחווה פגיעה בקרוב כמו שאמרתי לו",

האם זה לא איום: זו לא פגיעה פיזית. שמעתם על המקרה של "עמוזה", זו פרשה שהתפוצצה לא מזמן. כל

הארץ שמע עליה. גילו שהם נוכלים ומכרו סיפורים באוויר. זה אני מאיים עליו שזה מה שיקרה לו. אני לא

אפגע בו פיזית אבל התחילו תחקירים וזה יהיה הסוף שלו. אני חוזר ומאיים. אני יגרום שזה יקרה. אין פה

עניין פיזי. לא מעניין אותי לדבר איתו, מעניין אותי שהוא יפסיק למכור חלומות לאנשים, שיגלו שהוא נוכל

ושקרן, זה הכל, זה מה שאני רוצה וזה יקרה גם אם זה יקח שנה או שנתיים. זה מה שיש לי להגיד. בגלל זה

אני מדבר אליו ככה."

וכן -

"מה שקניתי אצלו זה מסחר ברובוטים ועובדה שזה נכשל. זה היה ב-23.12. אחרי כמה חודשים הוא כתב פוסט שהרובוטים האלה הפסיקו לעבוד. הוא לא התנצל, לא פיצה, ועכשיו הוא מוכר שוב רובוטים. הוא ימכור שוב ושוב ובגלל זה אני רוצה לעצור את זה כי זה נכלות. הוא מוכר רובוט, הרובוט הפסיק לעבוד ושוב ממשיך למכור ולמכור."

לאור כלל האמור חזר ועמד המבקש 2 על עתירתו המקורית, בה טען כי לצד הסנקציה על פי פקודת בזיון בית המשפט יש להשית על המשיב הוצאות בסך 5,000 ₪ בגין שכ"ט ששילם לב"כ בגין בקשה זו ועוד 1,000 ₪ בגין עלות האבטחה ששכר נכון למועד הדיון.

דיון והכרעה

א. המסגרת הדיונית:

פקודת בזיון בית המשפט אמנם מעניקה לבית המשפט סמכות - "לכופ אדם בקנס או במאסר לציית לכל צו שניתן על ידם והמצוה לעשות איזה מעשה או האוסר לעשות כל מעשה" (סעיף 6(1) סיפא) ואכיפת צווי בית המשפט היא למעשה מטרתה העיקרית.

ברם, לצד האמור סייגה הפסיקה במרוצת השנים את השימוש בסנקציות שמאפשרת הפקודה להטיל וכך מחד גיסא נקבע ברע"א 3888/04 מלכיאל שרבט נ' שלום שרבט (פ"ד נט(4) 49, 58-59 (14.12.2004) פסקה 9. להלן: "פס"ד שרבט" כי -

"הסדר הציבורי מחייב שפסקי-דין יקוימו, ושהאינטרס הציבורי הוא שהציבור ידע שפסקי-הדין מבוצעים הלכה למעשה, ושההליכים שקוימו בפני בית-המשפט לא התנהלו לשווא. ... למרות הזהירות והאיפוק בהפעלת מנגנון הביזיון על-ידי בית-המשפט מיהותו של ההליך השיפוטי, חשיבותו וכבודו מחייבים קיום החלטות וצווים שיפוטיים. יפים לעניין זה דברים שנאמרו בשעתם על-ידי השופט (כתוארו אז) זוסמן בהקשר אחר: "...משטר חפשי ודמוקרטי זכאי לשמור על טהרת הדיון המשפטי שאם לא יעשה כן יהיו חופש והפקרות שמות נרדפים" (ע"פ 126/62 הנ"ל [6], בעמ' 179).

אך מאידך גיסא נקבע באותו פסק דין גם כך (שם, פסקה 8) -

"הליך הביזיון נחשב הליך אכיפה קיצוני מאחר שהסנקציה בעקבותיו - קנס או מאסר - עשויה להיות קשה ופוגעת, ולכן מקובל לראות בו הליך שיורי, לאחר שההליכים האחרים האפשריים נבחנו או מוצו. פסיקתו של בית-משפט זה חזרה והדגישה כי השימוש בכלי אכיפת זה שפגיעתו עשויה להיות קשה צריך להיות מוגבל רק למקרים מתאימים, וכי אין להיזקק להליכי ביזיון בית-המשפט כאשר קיימת דרך אחרת לביצוע ההוראה השיפוטית"

יוער כי בהמשך פס"ד שרבט (עמ' 59 פסקה 10) מונה בית המשפט שלל דרכים אפשריות לאכיפת פסקי דין והחלטות ומוסיף ומבהיר כי -

"סיכומה של נקודה זו, אמצעי האכיפה הם קטלוג סגור של אמצעים, כלים לביצוע פסקי-דין והחלטות של בית-המשפט. הגם שהביקוש להם הולך וגובר, השימוש בהם על-ידי בית-המשפט מאופיין בשמרנות ובזהירות."

מאחר שעסקינן בצו הדדי אשר ניתן על פי הסכמת הצדדים ללא קביעת כל ממצא ראוי לציין כי פס"ד שרבט אף הוא עוסק באכיפת פסק דין אשר נתן תוקף להסכם פשרה, ואכן נקבע שם במפורש כי גם פסק דין כזה - **"ניתן לאכיפה בהליכי ביזיון"** (שם, פסקה 11).

לאור הקביעה דלעיל בדבר השמרנות והזהירות הנדרשות בהפעלת מנגנוני האכיפה על פי הפקודה נזהרו בתי המשפט בכך ובאופן ספציפי שימש טעם זה לבדו, לא אחת, לדחיית בקשות לפי הפקודה ביחס לצווים שניתנו על פי החוק למניעת הטרדה מאיימת כבדידן, ובתי המשפט אף המליצו על נקיטה בהליכי אכיפה חלופיים (למשל ה"ט (שלום חיפה) 50324-01-13 **צפורה זוהר נ' הדס שמחון** (17.4.2013); ה"ט (שלום ת"א) 29718-06-12 **אלעד רובין נ' יצחק פורים** (21.10.2012); ה"ט (שלום כפ"ס) 35785-01-10 **ראובן פולק נ' עמנואל אלאיב** (7.4.2010)).

סייגים נוספים שהטילה הפסיקה על אכיפה על פי הפקודה הם (פס"ד שרבט, עמ' 60 פסק 12) -

"מאפיין נוסף של ההליך על-פי סעיף 6 הינו שההליך צופה פני עתיד. תכלית הקנס או המאסר היא לכופ אדם לציות בעתיד לצו שניתן על-ידי בית-המשפט בעבר. אכן, סעיף 6(1) לפקודה אינו קובע עונש על הפרת הצו השיפוטי, והטלת הקנס או המאסר לפיו, מטרתה היחידה הינה לכופ אדם לציית בעתיד לכל צו שניתן."

זאת ועוד, אין להידרש למנגנון האכיפה אם דבר ההפרה הושלם ואינו ניתן לתיקון. המטרה היא להביא לקיום הצו השיפוטי, וזו תוגשם רק אם יש בידי המבזה הכוח לתקן את ההפרה או לחזור בו ממנה.

פסק-הדין או הצו שאת אכיפתו מבקשים צריך להיות ברור וחד-משמעי. אין אוכפים מכוח פקודת הבזיון אלא צווים והחלטות שמובנם ברור ושאינם מאפשרים יותר מפירוש אחד. צו שאינו ברור וחד-משמעי אין רואים בהפרתו משום ביזיון בית-משפט ..."

(לעניין זה ראו גם רע"א 3901/12 Fundacio Gala-Salvador Dali נ' וי. אס מרקטינג (ישראל 2005) בע"מ (25.7.2012) (פסקאות 7-6)

לאור מכלול סייגים אלה שנקבעו בפסיקה תידון הבקשה שלפני.

ב. הבקשה שלפני:

כפי שצוין לעיל, טענת המבקש 2 היא כי הפרת הצו על ידי המשיב היתה בדרך של איום כלפיו במסרון שנשלח בקבוצת הוואטסאפ.

דא עקא, כפי שעלה מטיעוני הצדדים קבוצת הוואטסאפ לא נועדה לכלול את המבקש 2 כאחד מחבריה אלא לרכז את הבוגרים המאוכזבים של הקורסים שהוא מלמד.

נראה כי יש רגליים לטענת המשיב (עמ' 5 שורות 19-22, שלא הוכחה על ידי המבקש 2) שהמבקש 2 הצטרף לקבוצה תחת שם אחר, ועשה זאת - ככל הנראה - על מנת להבין מה בדיוק מתפרסם שם נגדו, ולצורך הבקשה שלפני אינני נדרש להביע עמדה ביחס לצעד זה.

לאור התנהלות זו טען המשיב כי - "הוציאו אותו אחרי שהוא התחזה בשם 'אסף לוי'" וכי לא ידע שהוא שב והצטרף לקבוצה, ככל הנראה תחת זהות אחרת, וכאמור - המבקש 2 לא הכחיש טענה זו.

במצב דברים זה לא מן הנמנע כי שעה שהמשיב שלח את המסרון, שלטענת המבקש 2 מהווה הפרה של הצו, כלל לא ידע כי המשיב רואה את המסרון ומודע לתוכנו, וברי כי המסרון אינו מנוסח בלשון הפונה אל המבקש 2 אלא אל צד שלישי ומתייחס אל המבקש 2 בגוף שלישי ולא כנוכח.

עוד ראוי לציין כי במסגרת חילופי המסרונים באותה קבוצה, בסמוך לאותו מסרון שנטען כי הפר את הצו, נשאל המשיב על ידי צד שלישי מה היה בבית המשפט בהתייחס לבקשה המקורית והשיב כי ניתן צו הדדי.

במצב זה סביר פחות להניח כי המשיב, אשר הזכיר במפורש את הצו ההדדי והיה מודע אליו לחלוטין, התכוון להפר אותו ברגל גסה מיד לאחר שהזכיר אותו, והדבר מתיישב יותר עם הנחתו כי אין מדובר בהפרה של הצו.

יש לזכור כי הצו ההדדי אסר על המשיב - "לאיים על המבקשים" ובמצב דברים זה, כאשר הדברים לא הופנו אל המבקש 2 וספק רב אם המשיב ידע כי הוא נחשף אליהם, לא ברור כי מדובר בהפרה של הצו כלשונו.

זאת ועוד, במהלך הדיון הסביר המשיב את כוונתו בכך שכתב כי המבקש 2 "יחווה פגיעה בקרוב כמו שאמרתי לו" ככוונה לפרסם תוצאות תחקירים לגבי מעשי נוכלותו הנטענים בכל הקשור לקורסים ולשיטת המסחר שהוא מלמד ומפרסם וכי - "אני לא אפגע בו פיזית ... אין פה עניין פיזי" (שם, שורות 27-28).

אם אכן זו הכוונה שוב ניתן, לכל הפחות, להסתפק ספק רב בשאלה האם מדובר בהפרה של הצו, וגם זאת מבלי להביע כל עמדה באשר לאמיתות טענות המשיב כלפי המבקש 2.

לאמור יש להוסיף את העובדה שגם בעת הדיון במעמד צד אחד בבקשה המקורית הבהירו המבקשים כי לא ראו את המשיב פיזית אף פעם וכי מעולם לא הגיע למקום העסק שלהם (עמ' 1 שורות 12-16), מה שלכאורה מתיישב עם טענתו כי כוונתו באימויו לא היתה לפגיעה פיזית אלא לפרסומים ביחס לנוכלות הנטענת.

גם בתשובתו לבקשה, למרות לשונה המכוערת והבלתי ראויה בעליל, האיום שמעלה המשיב כלפי המבקש 2 הוא - "שאתבע לו את הצורה", וגם כאן העובדה שדווקא בעת שהמשיב משתמש בלשון משולחת רסן ובלתי ראויה בשיח בין בני תרבות עדיין תוכן האיום הוא לגיטימי יש בה כדי לתמוך בהסברו של המשיב.

לא זו אף זו, כפי שראינו לעיל הפסיקה קובעת כי - "אין להידרש למנגנון האכיפה אם דבר ההפרה הושלם ואינו ניתן לתיקון" וכאשר מדובר באירוע חד-פעמי לאחר הצו תוך הבהרה כי אין כל כוונה לפגיעה פיזית, הבהרה העולה לכאורה בקנה אחד עם סממנים נוספים בהתנהלות המשיב, ספק אם יש מקום לעשות שימוש בסנקציות שמאפשרת

הפקודה גם כאשר המשיב מודיע במפורש כי ימשיך לפרסם את הפרסומים הפוגעים במבקש 2, אלא שלטענתו הדבר יעשה בדרך חוקית.

לאור כלל האמור, אינני סבור כי זה המקרה בו - על פי הפסיקה - נכון להעתר לבקשה ולהטיל על המשיב את הסנקציות על פי הפקודה.

ודוק, לא נעלם מעיני חששו של המבקש 2 מפני המשיב שלא ניתן לומר שהוא נעדר כל בסיס או לשלול את האותנטיות שלו, אך עדיין אין בחשש סובייקטיבי כדי להביא לשינוי התוצאה אליה הגעתי, מה גם שביחס להתנהלות המשיב קיימים כלים משפטיים אחרים המאפשרים התמודדות עימם, במסגרת דיני לשון הרע או דיני הנזיקין הכלליים.

אחר כל הדברים הללו חשוב מאוד להבהיר ולהדגיש - התנהלותו וסגנונו של המשיב, הן בתשובתו והן באולם בית המשפט, מבהירים בהחלט את חששו של המבקש 2 מפניו ומפני תגובותיו התוקפניות ואת הסיבה להגשת הבקשה שלפני.

במצב דברים זה אני סבור כי הגם שהבקשה אינה מתקבלת אין מדובר במקרה בו הוגשה בחוסר תום לב או מתוך ניסיון להפעיל לחץ לא הוגן על המשיב.

לא ניתן להשלים עם התנהגות המשיב, לשונו הבוטה והמכוערת ותגובותיו משולחות הרסן - לא במסגרת תשובה המוגשת לבית המשפט וקל וחומר שלא במהלך דיון באולם בית המשפט, אך גם לא כלפי בני משפחת המבקש 2.

גם אם הדברים נובעים מכעס או חוויה קשה שחווי המשיב מצד המבקש 2, וקל וחומר אם לא, לא ניתן להשלים עם התנהלות פוגענית, חסרת כבוד ובוטה שכזו המוזילה את כבוד ההליך המשפטי ובית המשפט ברוח הוראת סעיף 255 לחוק העונשין (גם אם לא תוך הפרה מובהקת שלו) ומפריעה לניהול ההליך בניגוד להוראת סעיף 72(א)(4) לחוק בתי המשפט, ובה בעת פוגעת גם בבני משפחת המבקש 2 שלכל הפחות הם לא עשו למשיב מאומה.

ראוי למשיב כי יפנים את הפסוק - **"שֹׁמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שֹׁמֵר מִצְּרוֹת נַפְשׁוֹ"** (משלי כ"א, כ"ג).

לאור האמור, למרות התוצאה אליה הגעתי, ישא המשיב בהוצאות לטובת אוצר המדינה בגין התנהלותו בהליך המשפטי בסך 2,500 ₪.

ניתנה היום, י"ב אב תשפ"א, 21 יולי 2021, בהעדר הצדדים.